

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6Tos/3/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2121011573
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2121011573.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov Mgr. Pavla Macháča a JUDr. Dušana Szabó, v trestnej veci odsúdeného L. D., nar. XX. B. XXXX v I., trvale bytom S., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trnava z 16. septembra 2021, č. k.: 8PP/110/2021-91, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 18. januára 2022 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného L. D. zamietá.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením okresný súd podľa § 66 ods. 1, ods. 2 a § 67 ods. 1 Trestného zákona zamietol žiadosť odsúdeného o podmieňané prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Špecializovaného trestného súdu z 21. mája 2013, sp. zn. PK-1T/26/2011 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2013, sp. zn. 6To/6/2013.

2. Okresný súd k formálnej podmienke, t. j. k vykonaniu potrebnej časti z uloženého trestu odňatia slobody /pozn. tri štvrtiny z uloženého trestu odňatia slobody/ uviedol, že odsúdený túto podmienku splnil.

3. K prvej materiálnej podmienke, t. j. že odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie okresný súd uviedol, že aj túto podmienku odsúdený splnil, pričom okresný súd poukázal na hodnotenie riaditeľa ústavu, z ktorého okrem iného vyplýva, že odsúdený vo výkone trestu odňatia slobody nebol disciplinárne potrestaný, disciplinárne odmenený bol osemkrát, plní ciele stanovené programom zaobchádzania a o dobrom správaní sa odsúdeného svedčí aj jeho postupné preradenie z ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia až do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

4. K druhej materiálnej podmienke, t. j. že od odsúdeného možno očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život okresný súd uviedol, že túto podmienku nepovažuje za splnenú, čo vyvodil z trestnej minulosti odsúdeného a z povahy trestných činov, za ktoré bol odsúdený. Okresný súd ďalej uviedol, že podmieňané prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody v roku 1988 na jeho rozhodnutie nemalo vplyv, pretože v tom čase mal odsúdený 19 rokov a hoci bol dospelý, ide podľa názoru okresného súdu o vek, ktorý nie je dostatočný na uvedomenie si významu podmieňaného prepustenia do budúcnosti. Okresný súd však poukázal na to, že odsúdený bol doposiaľ šesťkrát súdne trestaný a napriek týmto odsúdeniam v jeho správaní nenastala dlhodobá zmena k lepšiemu, pretože žiadne z jeho predchádzajúcich odsúdení nemalo na jeho osobu výchovný vplyv a nevedlo k jeho náprave, naopak v trestnej činnosti odsúdeného došlo k jej gradácii. Okresný súd ďalej uviedol, že odsúdený bol okrem iného uznaný vinným zo spáchania trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny, ktorej mal byť členom od roku 1998 až do jeho vzatia do väzby v roku 2010, teda takmer dvanásť rokov. Okresný súd ďalej poukázal na to, že odsúdený bol uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami, pretože prechovával

funkčný ručný granát, pričom v rozhodnutí odvolacieho súdu je výslovne uvedené, že odsúdený bol akýmsi „zbrojárrom“ v skupine. Okresný súd ďalej poukázal na to, že odsúdený v súdnom konaní účašť v zločineckej skupine popieral a až v záverečnej reči stroho uviedol, že bol jej členom, z čoho je potom podľa okresného súdu zrejmé, že odsúdený niekoľko rokov páchal trestnú činnosť a keď bol odhalený, snažil sa vyhnúť odsúdeniu a potrestaniu. Uvedené skutočnosti preto u okresného súdu založili dôvodnú pochybnosť o tom, že odsúdený po prepustení na slobodu nebude páchať trestnú činnosť. K poukazu obhajoby na záujem odsúdeného viesť rodinný život, nájsť si zamestnanie a postarať sa o jedno z troch detí okresný súd uviedol, že tieto okolnosti boli na strane odsúdeného dané už v čase, keď bol na slobode a neboli tým faktorom, ktorý by na jeho konanie mal vplyv. Okresný súd preto uviedol, že u odsúdeného nie je dôvodný predpoklad riadneho vedenia života v budúcnosti.

5. Proti uzneseniu okresného súdu odsúdený priamo na verejnom zasadnutí zahlásil sťažnosť, ktorú písomne odôvodnil jeho obhajca. Prokurátor sa práva podať sťažnosť proti napadnutému uzneseniu po jeho vyhlásení vzdal.

6. Obhajca odsúdeného v odôvodnení sťažnosti poukázal na nález Ústavného súdu SR z 29. januára 2021, sp. zn. III. ÚS 355/2021, v ktorom sa okrem iného uvádza, že neexistuje ústavne zaručené právo na to, aby bolo žiadosti odsúdeného o podmieňené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody vyhovie a posúdenie splnenia zákonných podmienok je vecou sudcovskej úvahy. Ústavný súd však môže zasiahnuť vtedy, ak výklad všeobecných súdov výrazom zjavného omylu či logického excusu vybočuje zo zásad spravodlivého procesu alebo je prejavom svojvôle. Zmysel inštitútu podmieňeného prepustenia spočíva v motivácii odsúdeného k tomu, aby svojim chovaním a plnením povinností vo výkone trestu ukázal polepšenie a ak vykonanou časťou trestu odňatia slobody bol účel trestu dosiahnutý, je ďalší trest nepotrebný, a teda aj neodôvodnený. V citovanom náleze ústavný súd ďalej poukázal na odporúčanie Výboru ministrov Rady Európy Rec (2003) 22 o podmieňenom prepustení, z ktorého vyplýva, že možnosť podmieňeného prepustenia by mala byť otvorená všetkým odsúdeným, a to v záujme zníženia škodlivých vplyvov uväznenia a tiež to, že v prípade, že rozhodnutie o podmieňenom prepustení závisí od uváženia súdu či iného orgánu, kritériá pre také rozhodnutie by nemali byť príliš prísne, ale realistické a mali by byť vykladané tak, aby táto možnosť bola otvorená všetkým odsúdeným spĺňajúcim minimálne záruky vedenia riadneho života v budúcnosti. V citovanom náleze ústavný súd ďalej uvádza, že všeobecné súdy sú povinné pri rozhodovaní o žiadosti odsúdeného o podmieňené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody rozhodovať vždy na základe dostatočne zisteného skutkového stavu, teda komplexných informácií o odsúdenom vzťahujúcimi sa nielen na jeho minulosť, ale tiež na aktuálny stav nápravy a polepšenie počas výkonu trestu a ďalšie relevantné okolnosti. Tieto údaje však nestačí len zhromaždiť, ale všeobecné súdy sa nimi musia skutočne zaoberať a zobrať ich do úvahy pri posúdení žiadosti o podmieňené prepustenie. Ústavný súd pripomenul, že možnosť podmieňeného prepustenia pri splnení zákonných podmienok musí byť dostupná všetkým odsúdeným vo výkone trestu, dokonca i odsúdeným na doživotie, teda tým skôr aj všetkým odsúdeným na kratší trest odňatia slobody. Možnosť podmieňeného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nesmie byť nikdy celkom vylúčená. Ústavný súd v citovanom náleze konštatoval, že krajský súd rozhodnutie o zamietnutí žiadosti odsúdeného o podmieňené prepustenie založil na sťažovateľovom trestnom stíhaní v Bulharsku a z neho plynúcu existenciu medzinárodného zatýkacieho rozkazu, bez ohľadu na aktuálne správy o osobe sťažovateľa a jeho pomeroch. Podľa ústavného súdu potom krajský súd v prípade sťažovateľa nastavil podmienky podmieňeného prepustenia tak, že ich sťažovateľ nemá možnosť fakticky naplniť, čím zasiahol do sťažovateľovho práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

7. Obhajca ďalej vo vzťahu k napadnutému uzneseniu uvádza, že okresný súd sa zameral hlavne na predchádzajúce odsúdenia odsúdeného, pričom citoval príslušnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia, z čoho potom vyvodzuje, že tak ako v citovanom náleze ústavného súdu okresný súd napadnutým rozhodnutím de facto úplne vylúčil možnosť odsúdeného byť z výkonu trestu odňatia slobody podmieňene prepustený, čo je prejavom sudcovskej svojvôle a je ústavne neudržateľné, pričom okresný súd mal svojim rozhodnutím zasiahnuť do práva odsúdeného na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Obhajca ďalej poukazuje na obsah hodnotenia odsúdeného riaditeľom ústavu a najmä na jeho záver, kde riaditeľ uvádza, že odsúdený preukazuje splnenie podmienok na podmieňené prepustenie a odsúdeného odporúča podmieňene prepustiť.

8. Obhajca zdôrazňuje, že odsúdený počas výkonu trestu odňatia slobody oľutoval svoj doterajší spôsob života a páchanie trestnej činnosti, dlhodobo /jedenásť a pol roka/ preukazuje pokoru, snahu dodržiavať ústavný poriadok, udržiava kontakt s rodinou, pričom má zaistenú prácu po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, čím vie preukázať, že si prostriedky na obživu bude riadne zaobstarávať prácou. Obhajca preto v mene odsúdeného navrhol, aby krajský súd zrušil napadnuté uznesenie a sám vo veci rozhodol tak, že odsúdeného podmiennečne prepustí z výkonu trestu odňatia slobody a stanoví mu primeranú skúšobnú dobu, prípadne mu uloží probačný dohľad a primerané povinnosti a obmedzenia smerujúce k tomu, aby viedol riadny život.

9. Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku Pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán
a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a
b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

10. Podľa § 193 ods. 1 Trestného poriadku Nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak
a) nie je prípustná,
b) bola podaná oneskorene, neoprávnenou osobou, osobou, ktorá sa jej výslovne vzdala alebo ktorá znovu podala sťažnosť, ktorú už predtým výslovne vzala späť, alebo
c) nie je dôvodná.

11. Krajský súd na základe riadne a včas podanej sťažnosti, ktorú podala oprávnená osoba podľa § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia ako aj konanie tomuto výroku predchádzajúce a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

12. Preskúmaním spisového materiálu krajský súd v zhode s okresným súdom zistil, že odsúdený aktuálne vykonáva súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 13 (trinásť) rokov v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, ktorý mu bol uložený rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 21. mája 2013, sp. zn. Pk-1T/26/2011 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2013, sp. zn. 6To/6/2013. Odsúdený bol predmetným rozsudkom Špecializovaného trestného súdu uznaný vinným zo spáchania zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, ďalej zo spáchania obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a), ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona a obzvlášť závažného zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. a), ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona. Zo skráteného výpisu odsúdeného vyplýva, že predpokladaný koniec trestu má odsúdený dňa 16. februára 2023, pričom tak ako je uvedené aj v hodnotení odsúdeného, tento bol postupe preraďovaný na ďalší výkon tohto trestu z ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

13. Vo vzťahu k splneniu formálnej podmienky a prvej materiálnej podmienky na možnosť podmiennečného prepustenia odsúdeného krajský súd uvádza, že závery okresného súdu v napadnutom uznesení sú správne a riadne odôvodnené, preto okresný súd na tieto len poukazuje bez potreby ich opakovania a zároveň dodáva, že rozhodnutie prvostupňového súdu a súdu druhého stupňa nemožno posudzovať izolovane, pretože obe konania z hľadiska ich predmetu tvoria jeden celok (obdobne II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 320/2012), pričom tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (pozri IV. ÚS 350/09). Odsúdený napokon závery okresného súdu v tejto časti ani nerozporuje a ani nenapáda, preto sa krajský súd v ďalšej časti tohto uznesenia venuje len námietkam obhajoby vo vzťahu k posúdeniu splnenia, resp. nesplnenia druhej materiálnej podmienky na možnosť podmiennečného prepustenia, ktorou je dôvodnosť očakávania, že odsúdený v budúcnosti povedie riadny život.

14. Krajský súd sa stotožňuje s okresným súdom v tom, že zmysel podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nie je v tom, aby za dobré správanie bol odsúdený automaticky podmiennečne prepustený po uplynutí ustanovenej doby bez zreteľa na účel trestu. Výkon uloženého trestu má na odsúdeného vplývať tak, aby došlo k jeho polepšeniu bez ohľadu na to, či bude alebo nebude podmiennečne prepustený. Podstatou úvah súdu pri rozhodovaní o návrhu na podmiennečné prepustenie odsúdeného je v konečnom dôsledku ustálenie dôvodnosti predpokladu, že v odsúdený povedie v budúcnosti i na slobode riadny život s minimalizáciou rizika jeho recidívy. Posúdenie otázky

prípadnej recidívy je svojim spôsobom vždy len predpokladom vysloveným s väčšou či menšou mierou pravdepodobnosti, pričom súd je vždy odkázaný na objektívne okolnosti, medzi ktoré je nutné zaradiť aj doterajšie sklony odsúdeného k páchaniu trestnej činnosti. Materiálnu podmienku možnosti očakávať, že odsúdený v budúcnosti povedie riadny život je potrebné skúmať aj pri zohľadnení okolností predchádzajúceho života odsúdeného vrátane jeho skorších odsúdení. Túto podmienku súd objasňuje a skúma komplexnejšie, posudzuje všetky okolnosti súvisiace s osobou odsúdeného, jeho osobné a charakterové vlastnosti, celkový postoj k spoločenským normám, prostredie v ktorom žil, celý jeho doterajší život, povahu a charakter trestnej činnosti, pre ktorú je odsúdený vo výkone trestu s jediným cieľom dospieť k záveru, či všetky tieto skutočnosti umožňujú prijať prognózu, že odsúdený v prípade podmieneného prepustenia na slobodu povedie riadny život, t.j. život v súlade s právnymi, morálnymi a etickými normami spoločnosti.

15. Pokiaľ ide o nález ústavného súdu, na ktorý poukazuje obhajoba krajský súd upresňuje, že ide o nález z 26. augusta 2021, sp. zn. III. ÚS 355/2021 (pozn. obhajca označil dátum 21. január 2021, čo je však dátum uznesenia Krajského súdu v Košiciach, ktoré bolo predmetom ústavnej sťažnosti na ústavnom súde). Obsahovo sa s nálezom ústavného súdu možno stotožniť, snáď s výnimkou jeho konštatovania, že „zmysel inštitútu podmieneného prepustenia spočíva v motivácii odsúdeného k tomu, aby svojim chovaním a plnením povinností vo výkone trestu ukázal polepšenie“. Krajský súd uvádza, že inštitút podmieneného prepustenia nie je v právnom poriadku preto, aby nútil odsúdených sa polepšiť, ale je benefitom pre odsúdených v prípade, ak okrem polepšenia spĺňajú aj ďalšie podmienky na možnosť podmieneného prepustenia. Polepšenie odsúdeného je očakávaným výsledkom pôsobenia trestu ako takého, čo je explicitne vyjadrené v ustanovení § 34 ods. 1 Trestného zákona, podľa ktorého Trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

16. Skutočnosti uvedené v bode 15 však podľa názoru krajského súdu nie sú v prejednávanom prípade podstatné, pretože podstata citovaného nálezu ústavného súdu je v niečom úplne inom. Obhajoba na predmetný nález poukazuje a uvádza, že ide o identickú situáciu, kedy súd „de facto úplne vylúčil možnosť odsúdeného byť z výkonu trestu odňatia slobody podmienne prepustený, čo je prejavom sudcovskej svojvôle a je ústavne neudržateľné“. Krajský súd je však toho názoru, že poukaz obhajoby na citovaný nález ústavného súdu neobstojí, pretože vec, ktorá bola predmetom ústavnej sťažnosti mala iný skutkový základ (pozn. ide o uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 21. januára 2021, sp. zn. 7Tos/11/2021). Predovšetkým v predmetnej veci išlo o odsúdeného, ktorý bol súdne trestaný len jedenkrát (t. j. ide o záznam v odpise registra trestov, ktorý sa vzťahuje na odsúdenie, na podklade ktorého odsúdený vykonáva trest odňatia slobody), vo výkone trestu odňatia slobody bol len jedenkrát (t. j. práve v tej veci, kde sa rozhodovalo o jeho podmienenom prepustení), ale najmä Krajský súd v Košiciach svoj záver o nesplnení druhej materiálnej podmienky založil výlučne na existencii medzinárodného zatýkacieho rozkazu vydaného v Bulharskej republike, kde podkladom jeho vydania malo byť dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu krádeže, teda vo veci, kde odsúdený nebol právoplatne uznaný vinným. Ústavný súd preto úplne správne skonštatoval, že Krajský súd v Košiciach nastavil splnenie druhej materiálnej podmienky tak, že ju odsúdený v podstate nebol schopný nikdy splniť, v dôsledku čoho bol potom vopred vylúčený z možnosti byť podmienne prepustený.

17. V prejednávannej veci však ide podľa názoru krajského súdu o úplne inú situáciu, ktorú okresný súd v napadnutom uznesení správne vystihol a aj na ňu poukázal. Predovšetkým odsúdený má v odpise registra trestov vykázaných celkom šesť záznamov, pričom pred odsúdením, ktorého trest aktuálne vykonáva, bol opakovane súdne trestaný, a to pre trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., ktorý má povahu prečinu ešte ako mladistvý, ďalej pre trestný čin znásilnenia podľa § 241 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., ktorý má povahu zločinu, tiež ešte ako mladistvý a následne pre trestný čin výtržníctva podľa § 202 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., ktorý má povahu prečinu /pozn. charakter trestného činu krajský súd posúdil s poukazom na § 437 ods. 1 Trestného zákona/, pričom v prípade tretieho odsúdenia bol v čase vyhlásenia rozhodnutia už tri roky členom zločineckej skupiny (pozn. tretí záznam v poradí - rozhodnutie Okresného súdu Bratislava III v trestnej veci vednej pod sp. zn. 2T/100/01 z roku 2001, členstvo v organizovanej skupine od roku 1998).

18. Krajský súd tiež uvádza, že sa nestotožňuje s argumentáciou okresného súdu (i keď táto na jeho závery v napadnutom uznesení vplyv nemala), že nie je možné prihladiť na podmienené prepustenie

z výkonu trestu odňatia slobody odsúdeného v roku 1988, keď vykonával trest v ústave na výkon trestu pre mladistvých, a to z dôvodu, že odsúdený mal v tom čase 19 rokov. Krajský súd zastáva názor, že práve toto podmienené prepustenie malo mať na osobu odsúdeného výraznejší vplyv už len preto, že tento takpovediac „profitoval“ zo skutočnosti, že trestné činy spáchal ako mladistvý, a teda trestné sadzby trestu odňatia slobody sa v jeho prípade znižovali. Krajský súd tiež poukazuje na v tom čase platné ustanovenie § 76 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., podľa ktorého Účelom trestu u mladistvého je predovšetkým vychovať ho na riadneho občana, a to so zreteľom na jeho osobné vlastnosti, na jeho rodinnú výchovu a na prostredie, z ktorého pochádza. Ako sa odsúdeného podarilo výkonom trestu odňatia slobody vychovať je možné usúdiť z priebehu jeho ďalších odsúdení, keď po podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody i naďalej páchal trestnú činnosť, ktorej závažnosť ako správne poznamenal okresný súd len gradovala.

19. Rozdiel medzi skutkovým stavom v prípade posudzovanom ústavným súdom a skutkovým stavom v prejednávanej prípad je ten, že okresný súd do možnosti splnenia druhej materiálnej podmienky odsúdeným vôbec nezasahoval. Naopak, bol to odsúdený, ktorý svojim životom predznamenal možné posúdenie splnenia druhej materiálnej podmienky. K uvedenému krajský súd uvádza, že nie okresný súd, ale sám odsúdený bol strojcom svojho života, nie okresný súd, ale odsúdený páchal trestnú činnosť. Pokiaľ teda okresný súd po vykonaní verejného zasadnutia dospel k záveru, že v prípade odsúdeného nie je možné jeho návrhu vyhovieť, vychádzal tak zo skutočností, ktoré mohol ovplyvniť výlučne sám odsúdený. Krajský súd na tomto mieste uvádza, že samotná skutočnosť, že odsúdenému bol po jeho podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody v roku 1988 uložený alternatívny trest (pozn. peňažný trest) automaticky neznamená, že návrhu odsúdeného na podmienené prepustenie bude, či dokonca musí byť vyhovieť. Práve v prípadoch, akým je prípad aj odsúdeného, súdy musia náležite vyhodnotiť splnenie všetkých podmienok, ktoré je povinný splniť každý odsúdený, pokiaľ jeho návrhu na podmienené prepustenie má byť vyhovieť. Pokiaľ opakované odsúdenia a aj výkon nepodmieneného trestu odňatia slobody v konkrétnom prípade k náprave odsúdeného nevedli, pretože tento trestnú činnosť pácha opakovane, potom v konkrétnom prípade súd môže dospieť aj k takému záveru, že odsúdený nedáva záruku riadneho vedenia života po jeho podmienenom prepustení, a teda nespĺňa druhú materiálnu podmienku.

20. Okresný súd podľa názoru krajského súdu správne ustálil, že v prípade odsúdeného je prognóza riadneho vedenia života po podmienenom prepustení značne neistá a doterajší život odsúdeného skôr nasvedčuje tomu, že ani predchádzajúce tresty na neho nemali očakávaný účinok v tom zmysle, aby viac trestnú činnosť nepáchal. Okresný súd preto správne nemohol dospieť k záveru, že odsúdený splnil aj druhú materiálnu podmienku na jeho podmienené prepustenie.

21. Krajský súd ďalej uvádza, že okresný súd správne reagoval na obhajobu, keď vo vzťahu k záujmu odsúdeného o rodinný život, starostlivosť o syna a záujmu nájsť si zamestnanie uviedol, že tieto okolnosti na strane odsúdeného existovali už v čase, kedy trestnú činnosť páchal, preto nemôžu vyvážiť dôvodnú obavu z toho, že odsúdený ani po druhom podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody nezlyhá a trestnú činnosť nebude páchať opätovne.

22. K rozdielnemu prístupu prokurátora k možnosti podmieneného prepustenia odsúdeného v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 9PP/31/2020, kedy prokurátor navrhoval žiadosť odsúdeného o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody vyhovieť krajský súd k úvahe okresného súdu dopĺňa, že nie je vylúčená ani taká možnosť, že hoci pôvodne prokurátor k predchádzajúcej žiadosti odsúdeného pristupoval kladne, tohto odôvodnenie uznesenia okresného súdu v jeho uznesení z 8. apríla 2020 pod sp. zn. 9PP/31/2020 presvedčilo, že taká žiadosť odsúdeného nie je dôvodná, čo vyjadril v prejednávanej prípad na verejnom zasadnutí tým, že žiadosť odsúdeného navrhol zamietnuť.

23. K poukazu obhajoby na záver hodnotenia odsúdeného riaditeľom ústavu, v ktorom sa navrhuje, aby bol odsúdený z výkonu trestu odňatia slobody podmienené prepustený krajský súd uvádza, že pokiaľ ide o dôvodnosť očakávania riadneho vedenia života po podmienenom prepustení, teda preukázanie splnenia druhej materiálnej podmienky, túto vyhodnocuje súd a nie zástupca ústavu, pričom krajský súd na tomto mieste zdôrazňuje, že hodnotenie ústavu nie je pre súd absolútne záväzná v tých jeho zložkách, ktoré dokáže posúdiť aj sám bez toho, aby priamo sledoval správanie sa odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody. Z uvedených dôvodov má preto záver hodnotenia odsúdeného vo vzťahu k splneniu druhej materiálnej podmienky /vo všeobecnosti/ pre súd len odporúčajúci charakter.

24. Pretože krajský súd nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zrušenie resp. zmenu napadnutého uznesenia, sťažnosť odsúdeného ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.